

28

"Happy Birthday ค่า!! น้องไอติมสุดสวย~"

ยัยนี้กระตือรือร้นอย่างกะวันเกิดตัวเอง

"สุขสันต์วันเกิดนะ"

นี่ก็เรียบง่ายเหลือเกิน...

"Happy Birthday ครับผม คุณหนูคาราเมล!"

หมอนี่ก็ไม่เคยหยุดล้อชื่อคนอื่นกระทั่งในวันเกิด -*-

"สุขสันต์วันปีใหม่นะค่า!"

เฮ้ยๆ แล้วอันนี้มาไงอะ O_O

"แกจะบ้าหรอนั่งแมว วันเกิดเว้ย ไม่ใช่วันปีใหม่"

"อ้าว เหรอ หมม...ฉันเห็นอาหารเยอะแยะเต็มบ้าน แกมจัดบ้าน
ชะอลังการก็เลยนึกว่าวันปีใหม่"

นั่งแมวแก้ตัวด้วยเหตุผลเง่าที่สุด ก็ไ้บรรดาของตกแตงนะ มัน
พวกเธอไม่ใช่เธอที่เป็นคนแต่งกันเอง --

วันนี้คือวันเกิดครบสิบเจ็ดปีของฉัน ^^ ถ้าเทียบอายุกันแล้ว ฉันนะ
เด็กที่สุดในกลุ่ม เพราะคนอื่นๆ ทั้งหลายอายุครบสิบเจ็ดกันมาหลายเดือน
แล้ว (แต่สิบเจ็ดแค่วันนะ สมองนะแค่เจ็ด)

เจ้าหญิงผู้เลอโฉม

กลุ่มเรามีธรรมเนียมพิเศษที่ไม่รู้ว่าใครเป็นคนตั้งและตั้งไปทำไม แต่ว่าเวลาถึงวันเกิดของใคร ทุกคนต้องไปรวมตัวกันที่บ้านของคนคนนั้น ๙๐๙ หึ ว่าแต่...ปกติในวันเกิดต้องมีพ่อแม่อยู่ด้วยใช้รีเปลา พ่อฉันไปงานวันเกิดบ้านไหน พ่อแม่ของเคื่อก็อยู่ด้วยตลอด ขนาดหมอศัลย์ฯ กับอัยการเขตอย่างพ่อแม่ยายแถมบียังลงงานมาอยู่กับลูกในวันเกิดเลย แล้วทำไมพ่อแม่ฉัน... ฮี บ้านะ พ่อแม่เคยอยู่กับฉันในวันเกิดแต่ไม่กี่ครั้งเอง น่าจะชินได้แล้ว

ชินนะ...มันก็ชินอยู่หรอก แต่ว่ามันก็เหงาเป็นเหมือนกันนี่

باب!!

กรี๊ด! ใ้อ้บ้ำที่ไหนมาตบหลังฉัน ตบไตใส่ฟุงม้ามปอดซี่โครงหัวใจ กระเด็นออกมาข้างนอกหมดแล้วมั้งเนี่ย! --^^

"ฮ่าๆๆ โทษที เห็นติมนั่งเหม่อเป็นนางเอกมิวสิคคิกแล้วเลยกะจะเรียกนะ"

"แล้วปากนายไม่มีรีง --^^"

ฉันถามด้วยอารมณ์ที่เริ่มคุกรุ่นขณะลูบหลังบ้อยๆ นี่ถ้าไม่ติดว่ามันเป็นวันเกิดของฉันนะ หมอนี่มีหวังได้ลีนซีฟในวันนี้แหงๆ

"โทษทีนา ๙๐๙ อย่าอารมณ์เสี่ยเลยนะ วันนี้วันเกิดติม ๙๙"

ได้คืบเอาศอก ได้ศอกจะเอาวาเรอะนาย ลามปามใหญ่ --^^^

"เมื่อไหร่คุณลุงคุณป้าจะกลับมาหะรอติม จะได้ตัดเค้กกันสักที"

ยายแถมบียิ่งรอให้ตัดเค้กแจกมาตั้งแต่เมื่อตอนเย็นจนกระทั่งตอนนี้ท้องฟ้าเริ่มมืดลงๆ แล้วตะโกนถามมาจากในห้องนั่งเล่น แน่แน่นอนว่านั่งแมวผู้ Enjoy Eating ชะเหลือเกินก็ถามฉันอีกๆ ตั้งแต่สี่โมงยันหนึ่งทุ่ม แต่ฉันก็ตอบไม่ได้

ปะป๊ากับหม่าม้า... ฟังจากวิธีการเรียกแล้วมันน่าจะดูเหมือนฉันสนิทกับพวกเคื่ามากใช้รีเปลา

แต่ไม่ใช่หรอก ฉันเรียกตามแบบนางเอกในหนังญี่ปุ่นที่เคยดูเท่านั้น เพราะว่า...พ่อกับแม่จะเป็นเหมือนในนั้นบ้าง แต่คงจะไม่ได้... หึ ขนาดวันเกิดลูกสาวตัวเองยังลืมได้เลยนี่นา

"เดี๋ยวกี่มานะ ไม่ต้องถามมากหรอก!!"

เปล่าหรือ คนที่ตอบไม่ใช่ฉัน แต่เป็นต้า ขอบใจนะ นายรู้ดีที่สุด
ว่าพ่อกับแม่ของฉันเป็นยังไง

"ไม่โทรหาหรือดิ้ม" ต้าเดินมานั่งข้างๆ แล้วถามขึ้น

โทรไปก็ไม่มีประโยชน์หรือ ถ้าเขาจะกลับมาอีก ถ้าเขาไม่กลับ...ก็
ไม่กลับ

"แล้วเมื่อไหร่เรียวกูจะมาหรือ"

ว้าย! >_< ตกใจหมด หมูนี่ฉันเป็นอะไรไม่รู้ แคได้ยินชื่อเรียวก
ต้องตกใจทุกที ทำอย่างกับลูกหนี้เจ้าหนี้ยังไงยังงั้น แต่ว่า...ตั้งแต่
วันนั้นมา เรียวกก็ไม่ได้พูดถึงคำพูดที่เขาพูดในสวนวันนั้นอีกเลย แถมน
ฉันเองก็ไม่กล้าถามเหมือนกันว่าเขาพูดว่าอะไร

"รถติดอยู่บนถนนลาดพร้าวเนาะ"

ฉันตอบกลับไปจ้วงหวะเดียวกับที่เสียงประตูบ้านเปิดออก เรียวกมา
แล้วจ้วงหรือ ○_○

"ใครมานะ"

"คุณเรียวกครับ"

"อ้อ ให้เข้ามาสิ ^^"

เรียวกมาแล้ว! ทำตัวอย่างกับนางเอกไปได้ที่ต้องมาสายที่สุด

ฉันรีบกระโดดออกจากบ้านไปยืนรอรับด้วยสีหน้าที่ปีติรอยยิ้มไม่มี

"สวัสดีดิ้ม ๗๐๗"

เรียวกเดินลงจากรถ ท่านศาสตราจารย์เป็นคนมาส่งและเลียวรรถ
กลับไปด้วยความเร็วสูง ว่าแต่...ใครบอกให้นายนี้แต่งชุดเป็นทางการ
ขนาดนั้นมางานวันเกิดฉัน?

"อ้อ ชุดเนี่ยนะหรือ คือว่ามันมีเรื่องนิดหน่อยนะ" เรียวกพูดด้วย
สีหน้าสลดลงเล็กน้อย

"เรื่องอะไร?"

หรือว่า...พ่อเขาจะเรียกไปต่อว่าอีก แล้วก็ห้ามจับไม้เทนนิสอีก
ตลอดชีวิต >_< ไม่นะ...ถ้าอย่างนั้นฉันต้องไปบอกเขาว่าที่เรียวกเรดตกลง

เจ้าหญิงผู้เลอโฉม

เพราะมันแต่มานั่งตัวให้ฉันจนตัวเองลืมอ่านหนังสือ ไม่ใช่เพราะเทนนิส ไม่ใช่...

"เดี๋ยวๆ ใจเย็นๆ ไม่ได้เกี่ยวอะไรกับติมหรอก"

"แล้วเรื่องอะไรเธอ"

"ฉันไปพบพ่อที่มหา'ลัย ตั้งใจจะไปคุยเรื่องเทนนิส"

"หา!? แล้ว...ท่านว่าไงบ้าง"

"..."

เรียวยไม่ตอบ แต่กลับก้มหน้า ฉันพอเห็นเค้าของคำปฏิเสธรอยวนเวียนเวียนนวนวายเวียน โอเค เขาเป็นว่าฉันมองเห็นมันลอยอยู่ตรงหน้าอย่างชัดเจนเลยละ

"เรียวย..."

"พอบอกว่ามหาวิทยาลัยเอปซีจะให้ทุนฉันไปแข่งที่ญี่ปุ่น! แล้วก็ให้แข่งเทนนิสต่อไปด้วย แลกกับการที่ฉันจะต้องทำคะแนนให้ได้เก้าสิบหกเปอร์เซ็นต์ขึ้นไปทุกปี!"

"กรี๊ดดด!! ดีใจด้วยนะ >O<"

ด้วยความดีใจเกินพิกัด เรียวถลันเข้ามาออกฉันพร้อมใบหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส แต่ว่าหัวใจของฉันกลับเต้นตึกตักโครมครามอย่างกับตึกทองอะไรกัน แบบนี้นั่นก็แค่เพื่อนธรรมดาไม่ใช่เธอ แต่ว่า...ถ้าฉันไม่ชอบก็ต้องผลักเขาออกไปสิ แล้วทำไมฉันถึงยังยืนเฉยอยู่ได้ละ

"ขอบคุณมากนะติม ถ้าไม่มีเธอ ฉันคง..."

"พวกนายทำอะไรกันอยู่"

เสียงเข้มอย่างกะเสียงของปะปาดังขึ้นที่หน้าประตูบ้านซัดจังหวะคำพูดเรียวยจนหมด และฉันก็รีบดันตัวเรียวออกไปทันทีโดยอัตโนมัติ หน้าเรียวแดงเถื่อนตอนที่เขารู้สึกตัวว่าทำอะไรลงไปบ่อยๆ กับหน้าฉันที่ใกล้จะกลายเป็นลูกมะเขือเทศอยู่รอมร่อ

และคนที่ยืนอยู่ตรงประตูหน้าบ้านด้วยสีหน้าเครียดๆ ก็คือ...

"ต้า?"

"มาถึงแล้วทำไมไม่เข้าไปในบ้าน"

"เฮ้อ... -_-///"

เรียวอึ้งสนิทและกลับสู่อิเหน็ดเหนื่อยผู้น่ารักน่าเอ็นดูอีกครั้ง แล้วทำไมฉันถึงรู้สึกเหมือนเด็กสาวหนีเรียนแล้วโดนพ่อจับได้แบบนี้?

"เอาเถอะน่า ไปกันเถอะ ไม่ต้องรอปะป๊ากับหม้าม้าฉันแล้ว ตัดเค้กกันเลยดีกว่า ๗๐๗"

ฉันเกี่ยวแขนตัวให้เดินเข้าไปในบ้าน เสียงเรียวปิดประตูเดินตามหลังมา และทันทีที่ฉันสาวเท้าก้าวเข้ามาถึงบริเวณห้องนั่งเล่น ภาพทั้งสองคนนั่งจับกลุ่มซุบซิบนินทากันอย่างเมามัน และภาพฟิล์มนั่งเปิดหนังสือแฮร์รี่ภาคภาษาอังกฤษของฉันก็ปรากฏแก่สายตาของเราสามคน ซุบซิบอะไรกันนะ รู้สึกไม่ดียังไงไม่รู้สิ > <

"เรียวกูมาแล้ว!~"

"เมื่อไหร่คุณลูกกับคุณป้าจะมาหออแตมปี จะได้ตัดเค้กกัน" นังแมวกก็ยังคงห่วงแต่เค้กเหมือนเดิม

"ไม่เป็นไร ตัดเลย ^^"

"อ้าว แล้วไม่รอ..."

"บอกให้ตัดก็ตัดเถอะน่า!"

ฉันหันไปตัดบทนังแมวที่เถียงกลับมา พอไม่ได้กินก็บ่นอยากจะกิน พอให้กินก็บ่นบอกให้รอก่อน อะไรของมันเนี่ย --

เค้กวันเกิดฉันต้องเป็นเค้กช็อกโกแลต ราดซอสช็อกโกแลต และแต่งหน้าเค้กด้วยไวท์ช็อกโกแลต (อย่าว่ากันเลย ฉันมันพวกช็อกโกแลตซินโดรมนะ)

"ช็อกโกแลตอีกแล้วเรอะ เหมือนปีที่แล้วเลย" ฟิล์มทักขึ้น

หึๆ ฉันรู้ดีที่รอกว่าหมอนี้เป็นพวกไม่ค่อยพิศมัยช็อกโกแลตสักเท่าไร ไม่ได้แกล้งหรอกนะ แค่อยากให้นายได้กินของอร่อยชะบ้างเท่านั้นเอง

"เฮ้อ! อากุไรสุด นังแมว"

"อะไรๆๆ ฉันเพิ่งอายุสิบห้า"

"ตอแหล! อีกสองอาทิตย์ก็จะสิบแปดแล้ว แถมหน้าฉันไปแล้วด้วย"

"ฮะๆๆ โอเค จะอายุเท่าไรขอให้ได้กินเค้กไม่เที่ยงอยู่แล้ว"

เจ้าหญิงผู้เลอโฉม

นั่งแมวมพุดไปหัวเราะไปพลางเอื้อมมือรับเค้กชิ้นมหึมาไปด้วยสีหน้ามีความสุข ฉันรู้แล้วว่าวันเกิดจะให้อะไรมันเป็นของขวัญดี รับรองถูกใจ
แหงๆ

เค้กอีกก้อนไหนล่ะ =_ =

หลังจากตัดเค้กแจกทุกคนเรียบร้อยแล้ว เหลืออยู่อีกประมาณสองชิ้น ฉันเหลือไว้ให้ใครนะเหรอ...?

เหลือไว้ให้คนสองคนที่ไม่รู้ว่าจะกลับมางานวันเกิดลูกสาวตัวเอง
รีเปล่านั้นสิ

"ของขวัญ!!"

"โน่นเลย หน้าที่นี่นะ"

นั่งแมวมที่เบิ้ลเค้กชิ้นที่สองไปแล้วพุดพลางโบบ๊ยะมาที่กองของขวัญ
น่าเกลียดนะ พวกเธอต้องมานั่งชี้ลืว่ากล่องไหนของใคร --_--

"นี่ของฉัน ^O^ สุขสันต์วันเกิดนะติม"

แต่ம்ப่เดินไปหยิบของขวัญจากกองมาให้ฉันพร้อมกับยิ้มด้วยสีหน้า
ไร้เดียงสา หน้าแบบนี้แหละกินใจหนุ่มๆ มาเยอะแยะ แต่บังเอิญฉันไม่ใช่
หนุ่มและก็ได้ไม่ชอบผู้หญิงด้วย ยัยนี่ก็เลยเป็นเหมือนน้องสาวของฉัน

"ขอบคุณมากน้า >_<"

"แกะสิๆๆ"

ฉันแกะกระดาษออกตามคำสั่ง และสิ่งที่อยู่ในกล่องนั้นก็คือ
กระเป๋ายี่ห้อ Christian Dioro ลายแมวมสีชมพู O_O

"กรี๊ด! แต่ம்ப่ซื้อให้ฉันจริงๆ เหรอ >_<"

"เปล่า ของตัวเอง เอามาให้ดูเฉยๆ"

"ยัย...--_^^"

"ล้อเล่นน้า ^O^"

"แปลว่าเธอซื้อมาให้ฉัน"

"ก็เปล่าอยู่ดีนี่แหละ มันของแม่ฉัน"

ฉันหยิบหมอนมาปาดใส่หน้ายัยบ๊องจอมกวนโทษฐานเล่นวาจ
น่าตบสั่งสอน แต่ம்ப่หลบไปยืนอยู่ข้างๆ ต่ำแล้วหัวเราะ

"ตกลงว่ามันของฉันหรือเปล่า!?"

"(- -) (. .) (- -) (. .) เห็นดิมน้อยอยากได้"

ยัยแถมบ๊วยกหน้าพลาวยิ้มหวานด้วยท่าทางน่าเอ็นดู ตาย! น่ารัก

ที่สุด

"วันเกิดแถมบ๊วยอยากได้อะไรบอกมาเลยนะ"

กระเป๋าลายนี้แบบนี้เป็นของที่ฉันเล็งไว้ตั้งนานแล้วแต่ไม่ได้ซื้อ
ไม่รู้ทำไมถึงไม่ซื้อ เสียดายเงินมั่ง (แต่ที่แน่ๆ เงินนะมี)

"แกะของฉันก่อนดิ กล่องสีชมพู"

และนางแมวที่ยังคง Pay Attention อยู่กับเค้กช็อกโกแลตชิ้น
ที่สองก็ยังคงไม่ยอมเดินมาหยิบกล่องของขวัญของตัวเองมาให้ฉันอยู่ที่
--^ ช่างมัน... หยิบเองก็ได้

"อะไรเนี่ย"

ฉันพุดพลาวยแกะกล่องของขวัญอันเล็กจิ๋วไปพลาวย และสิ่งที่อยู่ใน
กล่องก็ทำเอาฉันอึ้งไปพักใหญ่...

"ไหน อะไรเนี่ย ฮะ!? นางแมว เธอวาดเองหรือเนี่ย"

ต้าที่เดินเข้ามาที่หลังและหยิบภาพนั้นขึ้นไปดูถึงกับตะลึงไปครู่หนึ่ง
ก่อนจะถามขึ้น นางแมวที่เสร็จจรูระกับเค้กช็อกโกแลตหันกลับมาแล้ว
ส่ายหัววี๊ดๆ

"เปล่าๆ ฉันเอารูปดิมนี่ไปให้ช่างเค้าวาดนะ ได้ยินข่าวว่าวาดรูป
ล้อเลียนได้ฮาที่สุดในกรุงเทพฯ ด้วยนา"

ภาพภาพนั้นคือรูปล้อเลียนของฉัน!! และมีไอติมล้อมกรอบซะด้วย
แหม...ไอเดียเก๋นี่หลอน

"เอาไปแปะผนังเลย!"

"หยุดเลยนะก็ตार เตี้ยแม่บังแม่บ้านมาเห็นเข้า ฉันเสียชื่อหมด"

"ไม่เห็นเป็นไรเลย น่ารักดีออก"

น่ารักกะผีลึ นายคนวาดรูปนี้อยู่ที่ไหนนะ ฉันจะไปฟ้องเรียกค่า
เสียหาย!

"ช่างเถอะ มาดูของขวัญของฉันกันดีกว่า"

เจ้าหญิงผู้เลอโฉม

ตัดตัดบทยแล้ววางรูปลงบนโต๊ะ ก่อนจะเดินคุ่มๆ ไปหยิบกล่องของขวัญกล่องยักษ์ที่ใหญ่โตที่สุดในบรรดาของขวัญทั้งหลาย ใหญ่เกือบเท่าทีวีพลาสมาของฉันเลย O_O (ไม่ได้หมายถึงความยาวนานนะ แค่ความกว้าง)

"นายแพ็คข้างใส่กล่องมาเหรออ" ฟิล์มถามเมื่อเห็นความใหญ่โตของมัน

"ข้างบ้านแกลิตัวแค่นี้"

"แล้วทำไมมันใหญ่่นัก"

"ไว้ให้ตีมแกะคุณายก็จะรู้ว่าข้างในมันมีอะไร"

ต่ายนกล่องมาให้ฉันซึ่งรับมาแกะแต่โดยดี อยากรู้เหมือนกันว่าปีนคนอย่างนายก็ตาร์จะซื้ออะไรให้เป็นของขวัญ อยากรู้อย่างยิ่งว่าปีที่แล้วหมอนี่ซื้ออะไรให้ฉัน ทายสิ

ตุ๊กตารูปไอติมสูงเท่าตัวคน!!

ถึงขนาดไปสั่งทำ เอากะมันดิ... จนตอนนี้ตุ๊กตาด่วนนั้นก็ยังคงยืนล้อเลียนฉันอยู่ในห้องนอนนั่นแหละ เพราะไม่รู้จะเอาไปเก็บไว้ที่ไหน แล้วปีนี้เป็นอะไรเนี่ย นึกภาพไม่ออกเลยแฮะ

ในที่สุดฉันก็แกะกระดาษห่อของขวัญออกจนหมด และสิ่งที่รออยู่คือ...!?

29

กระดาษห่อของขวัญอีกชั้น!?

"อะไรของนายเนี่ย"

"แกะไปก่อนเถอะน่า ของดีมาทีหลัง"

ก็ได้ ฉันจะเชื่อนาย ว่าแล้วฉันก็แกะอีกชั้น...อีกชั้น...อีกชั้น...และก็อีกชั้น...

ก่อนจะเจอกับ...

กล่องกระดาษอีกชั้น!? โอ้ย! ให้ตายสิ นี่จะเล่นเขาวงกตกล่องของขวัญกันเหรออเนี่ย

"นายจะห่อมาทำไมสองกล่อง?" พิล์มถาม

ไม่ใช่แค่นั้นนะยะ แล้วไอกระดาษห่อของขวัญกวนประสาทที่ห่อมาเป็นสิบๆ ชั้นนี่ล่ะ?

"เพื่อความตื่นเต้น" ต้าตอบด้วยสีหน้าเหมือนกลั่นหัวเราะไม่อยู่

ฉันหันกลับไปมองกล่องของขวัญที่ตอนนี้อยู่ตลิ่งสูงกว่าเดิมเยอะแล้ว แต่ก็ยังเหลือกล่องกระดาษอยู่อีกกล่อง หวังว่าแกะออกมาแล้วจะเจอของขวัญข้างในสักทีนะ

ตอนนั้นนั่งแมกกับยัยแตมปีมานั่งตาแป๋วมองของขวัญพิสดารของอิตาบ้านี้แล้ว รวมถึงเรียวกที่มายืนตาโตอยู่ข้างหลังฉันด้วย

"แกะต่อสิ ฉันอยากรู้ว่าข้างในมันมีอะไร"

"ก็ได้..."

ฉันรับคำแล้วเริ่มแกะต่ออีกครั้ง

หนึ่งถึงห้าชั้นแรก ฉันยังคงยิ้มแยมอยู่

ห้าถึงสิบชั้นต่อมา... ยิ้มเริ่มจาง

สิบเจ็ดถึงสิบห้าชั้นต่อมา... ฉันโยนกล่องของขวัญทิ้ง!

"อิตาเบ๊อก!! สรุปว่านายจะไม่ให้ฉันเจอของขวัญใช่ไหม?"

"ฮ่าๆๆ บริหารมือเงิมแล้วก็นั่ง อ่านสิ"

"อะไร"

ฉันหันไปมองกล่องตามที่ต้าชี้ และคำพูดที่เขียนอยู่บนกระดาษแปะไว้บนกล่องก็ทำให้ฉันเริ่มรู้สึกถึงอุณหภูมิร่างกายที่ร้อนขึ้นเรื่อยๆ เหมือนกับเวลาที่เรากำลังเจอเสียงหัวเราะของอีกสี่คนที่เหลือ

'ทายสิ อะไรอยู่ข้างใน?'

"คุณก็ตาร์คะ ^^ ถ้าคุณคิดจะกวนประสาทฉันในวันเกิด และคิดว่าฉันจะอารมณ์ดีพอที่จะไม่ตบหน้าคุณสักแปริ่งล่ะก็..."

"เดี๋ยวกๆ ใจเย็นครับ อีกแค่ชั้นเดียวก็เจอของขวัญแล้ว"

"แน่สิยะ!! ก็กล่องมันเหลือแค่นั้น มันจะไปเหลือที่ให้ห่อกระดาษของขวัญอีกกี่ชั้นกัน!?"

ฉันชี้มือไปที่อดีตกล่องยักษ์หีมาที่บัดนี้เหลือเท่ากล่องดินสอ

เจ้าหญิงผู้เลอโฉม

ตัวพยายามกลั้นหัวเราะสุดชีวิตแล้วเดินไปหยิบมันขึ้นมาให้ฉัน

"แกะดูน่า..."

"-_-^^"

ฉันแกะดูตามคำขอร้องวิงวอน อยากรู้เหมือนกันว่าหลังจากนี้
ห่อด้วยความพยายามอยู่ประมาณสองชั่วโมงได้มั้งในนี้มันจะมีอะไร

"แทน แทน แทน~!!"

เสียงซาวนด์เอฟเฟ็กต์ประกอบจากนายดำ ขณะที่ฉันนั่งอึ้งกับสิ่ง
ที่วางนิ่งอยู่ในมือ

"เป็นไงล่ะ ถูกใจเปล่า ฉันอุตส่าห์ไปเดินหาซื้อที่เอ็มโพเรียมเขียนนะ"
เอ็มโพเรียมบ้านนายสิ สิ่งที่อยู่ในมือฉันก็คือ...

พวงกุญแจรูปไอศกรีมโคน!

พวงกุญแจอันเล็กนิดเดียว แต่นายไปซื้อที่เอ็มโพเรียม...!?

แล้วพวงกุญแจอันแค่นี้ย ดันห่อใส่กล่องอันเท่าบ้าน!! มีนา มัน
ถึงหนักๆ หนักไ้บรรดากล่องกระดาษสามกล่อง แล้วก็กระดาษห่อ
ของขวัญนับไม่ถ้วน!!

เสียงหัวเราะดังสนั่นห้องนั่งเล่นบ้านฉัน ขนาดฟิล์มที่นานๆ ครั้ง
จะเปิดปากหัวเราะทีตอนนั้นก็กลับหัวเราะเต็มสตรีม ส่วนนั่งสองคนนั้นไม่ต้อง
ห่วง หัวเราะแบบชาตินี้ไม่มีอะไรตลกกว่านี้อีกแล้ว ส่วนเรียวที่อยู่ข้างหลัง
ฉัน... ฉันรู้แน่ๆ เขากำลังกลั้นหัวเราะอยู่อย่างสุดความสามารถ *-

"ฮ่าๆๆ เอาไปห้อยที่กระเป๋าน้องแตมปัสสิ เหมาะจะตาย คุณหนู
คาราเมล~"

ผัวะ!!

ฉันเอากล่องกระดาษที่ดำห่อมาให้เห็นแหละพาดหัวเขาดังผัวะ
และแล้วสงครามย่อยๆ ก็เริ่มขึ้นโดยที่ฉันเป็นผู้กระทำฝ่ายเดียว -_-^^
แบบนี้มันน่าจับฆ่าฝังที่สวนหลังบ้านซะให้เช็ด

"ฮะๆๆ เอาน่าติม ปล่อยมันไป มาแกะของขวัญต่อดีกว่า" ยัยแตมปัส
ร้องเรียก

เอางั้นก็ได้ เรื่องอะไรฉันจะต้องไปหงุดหงิดกับอ๊แต่พวงกุญแจ